

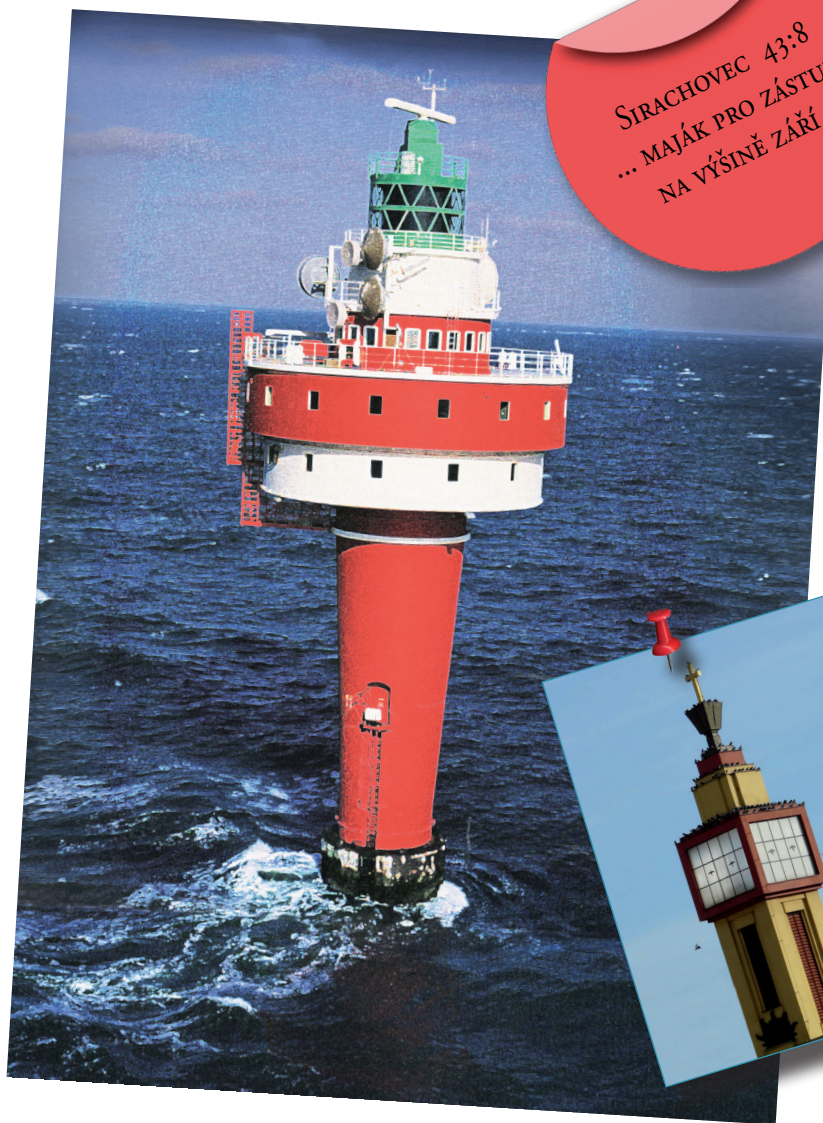
VRŠOVICKÝ

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

SIRACHOVEC 43:8
... MAJÁK PRO ZÁSTUPY
NA VÝŠINĚ ZÁŘÍ...

Na květnovou schůzi rady starších našeho sboru si měl každý z přítomných členů tohoto orgánu připravit svoji vizi toho, jak by měl husitský sbor ve Vršovických vypadat za pět let.

Diskuze nad příspěvky se bohatě rozvinula do té míry, že jsme jednání končili až v pozdních nočních hodinách. A co zaznívalo? Věci konkrétní, týkající se provozu a fungování sboru. Mezi ně patří např. důkladná revize členské matriky a volba, jak postupovat vůči těm, kteří s církví udržují - a někdy ani to ne, čistě formální vztah. Vyřadit, čili opustit, nebo zanechat a doufat? Nakonec jsme se shodli na tom, že nejlepší by bylo osobně je navštívit a zeptat se tváří v tvář. Jenže: koho pošlu a kdo se hlásí jít za těmi osmi stovkami jmen z církevní matriky?

Dalším předmětem našeho jednání byla otázka divadla v našem sboru. Jednání o něm zabírají mnoho času a nad výslednou podobou produkce ne vždy panuje všeobecná pozitivní shoda. V rokování padlo srovnání situace s myšlenkou z kázání, které otiskujeme v tomto čísle Hlasatele o Pavlově vystoupení na athénském Areopagu. Co je tím naším Areopagem? Kde máme jeden každý svá místa, na kterých bychom dosvědčovali Vzkříšeného? Ale pozor, apoštol Pavel dokázal hovořit jazykem, který byl posluchačům srozumitelným. I tak velké úspěchy v Athénách neslavil a nakonec uvěřilo jen pár. Nemůže být právě divadelní prostor v našem sboru tím Areopagem, místem, které je nám svěřeno jako neutrální půda, na které bychom jiným jazykem svědčili o své víře? Zmínil

jsem, že nemá cenu dublovat kostelní prostor. Ten máme k dispozici nahoře v podobě krásného chrámu. To, že jeho stavitelé do jeho základu vetknuli též prostor divadelní může někdo pokládat za zásadní omyl, ale jiný to pochopí jako výzvu pokusit se to, co věříme a říkáme nahoře v kostele, sdělit dole jinak, jiným jazykem a jinému publiku, které by se jinak do chrámu zdráhalo přijít. Mám upřímnou radost, že se tato naděje začíná v tomto duchu stávat stále více konkrétnější v myslích i dalších lidí. Snad je to příslib, že se věci po mnohém tápání začínají posouvat tím správným směrem. Uvidíme, jak na tomto vršovickém Areopagu jako svědkové o Kristu obстоjíme. A je tu ještě jeden dost podstatný rozdíl: Pavel v Athénách přišel na místo, které po léta dobře sloužilo svému účelu. Náš Areopag - Divadlo MANA však budujeme od začátku, musíme ho vybudovat se vším vsudy.

Osobně jsem v naší diskuzi na staršovstvu za nejcennější považoval příspěvek, který vyjadřoval upřímné doufání, aby po zmíněných pěti letech zde stále Husův sbor fungoval jako kostel Církve československé husitské. Že se nám to zdá samozřejmostí? Ne tak docela, zápas o církev i její podobu na konkrétních místech vedou křesťané neustále už dva tisíce let. Můžeme skutečně doufat, že jenom z Boží milosti nám Pán ještě alespoň pět let přidá v duchu známého biblického citátu: „Pane, ponech ho ještě tento rok, až jej okopám a pohnojím. Snad příště ponese ovoce; jestliže ne, dáš jej porazit.“ Lk 13, 8-9

David Frjdl

JAN HUS (?1369-1415)

...Od začátku svého studia jsem si učinil zásadu, že kdekoli poznám mínění správnější, ihned upustím od svého méně správného a pokorně i radostně přijmu názor, odůvodněný lépe.

Protož diem to K SVĚDOMÍ, že bych znal cizozemce odkudkoli, v jeho ctnosti an více Boha miluje, A O DOBRÉ stojí než moj vlastní bratr, byl mi milejší než BRATR.

Nešťastným bohatstvím, v němž církev tone zjedovatělo, a otráveno je téměř všechno křesťanstvo. Psi se o kost hrýžou. Vezmi kost a přestanou.

Jako se nám přikazuje, abychom poslouchali představené, ve věcech dovolených a čestných ..., tak se nám přikazuje, abychom se jim vzepřeli tváří v tvář, když žijí v rozporu s Božskými přikázáními.

(z *myšlenek Jana Husa*)

NEDĚLE V ČERVENCI

III. neděle po svatém Duchu 3. července

Na myslí nám tane tvé milosrdenství, Bože, zde, uprostřed tvého chrámu. Jak tvé jméno, Bože, tak i tvoje chvála zní až do končin země. (Žalm 48,10–11)

První čtení z Písma: Zacharjáš 9,9–12

Druhé čtení z Písma: Římanům 7,15–25a

Evangelium: Matouš 11,16–19.25–30

Památka Mistra Jana Husa 6. července

Lidé si budou vypravovat o jejich moudrosti a jejich chválu bude opěvovat shromáždění. Jejich jméno žije v dalších pokoleních. (Sírachovec 44,15.14)

První čtení z Písma: Jeremjáš 15,15–21

Druhé čtení z Písma: Římanům 8,31b–39

Evangelium: Matouš 10,17–22

IV. neděle po svatém Duchu 10. července

Já však ve spravedlnosti uzřím tvoji tvář, až procitnu, budu se sytit tvým zjevem. (Žalm 17,15)

První čtení z Písma: Izajáš 55,10–13

Druhé čtení z Písma: Římanům 8,1–11

Evangelium: Matouš 13,1–9.18–23

V. neděle po svatém Duchu 17. července

Avšak Bůh mi poskytuje pomoc, Panovník je s těmi, kdo mě podporují. Kéž to zlo odrazí na ty, kdo proti mně sočí! Ve své věrnosti je umlč. (Žalm 54,6–7)

První čtení z Písma: Izajáš 44,6–8

Druhé čtení z Písma: Římanům 8,12–25

Evangelium: Matouš 13,24–30.36–43

VI. neděle po svatém Duchu 24. července

Bůh je v obydlí svém svatém, Bůh, jenž nás usazuje ve svém domě. On dává moc a udatnost svému lidu. (Žalm 68,6–7.36)

První čtení z Písma: 1. Královská 3,5–12

Druhé čtení z Písma: Římanům 8,26–39

Evangelium: Matouš 13,31–33.44–52

VII. neděle po svatém Duchu 31. července

Oči všech s nadějí vzhlížejí k tobě a ty jim v pravý čas dáváš pokrm, otvíráš svou ruku a ve své přízni sytíš všechno, co žije. (Žalm 145,15–16)

První čtení z Písma: Izajáš 55,1–5

Druhé čtení z Písma: Římanům 9,1–5

Evangelium: Matouš 14,13–21

Sk 17, 22-31

1Pt 3, 13-22

ev. Jn 14, 15-21

NA AREOPAGU

Každý z přečtených biblických textů je výkladově mimořádně hutný. Pokusil jsem se mezi nimi najít spojitost a je na vás, abyste posoudili, zdali se mi to podařilo. Prvním je řeč apoštola Pavla na athénském Areopagu – jakémsi starověkém Hyde Parku, kde každý mohl vystoupit se svým projevem. Apoštol toto místo používá jako základnu svého zvěstování uprostřed pohanského města. Jako dobrý znalec řeckého způsobu myšlení i řecké filosofie používá termíny a mluvu, které alespoň ve svém výrazivu musely znít athéňanům jako důvěrně známé. Konec příběhu jsme však neslyšeli. Pro ty, kdo si jej potřebují v paměti osvěžit, tedy dodávám, že jakmile athéňané uslyšeli o Ježíšově vzkříšení, začali se Pavlovi smát a další odešli s tím, že si ho poslechnou zase někdy jindy. Přesto i v takovém prostředí a atmosféře na Areopagu panující se našli někteří, kteří na základě Pavlova zvěstování uvěřili. Tolik tedy známý příběh ze 17. kapitoly Skutků apoštolských. Dalším z textů byla část z 1. listu Petrova, ve které autor hovoří nejprve o blahoslavených trpících pro spravedlnost, čímž odkazuje na jedno z Ježíšových blahoslavenství z Kázání na hoře, a zároveň vybízí, aby ti, kteří se hlásí ke Kristu, byli vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by je vyslychal o jejich naději. Jinak řečeno, je to výzva k bdělé připravenosti každého křesťana, aby byl schopen při každé příležitosti dosvědčit v co a v koho uvěřil. Druhým výrazným motivem je

potom svědectví o spravedlivém Kristu, který trpěl za nespravedlivé a který ve svém usmrcení vyhlašuje zvěst duchům trpícím ve vězení. Tento výkladově nesnadný oddíl mnozí považují za přesvědčivý biblický doklad článku z Apoštolského vyznání víry o Kristu, který umřel a sestoupil do pekel, aby i tam hlásal radostnou zvěst. A konečně třetí slyšený text je z Janova evangelia o příchodu Přímluvce a o lásce k Pánu Ježíši a lásce k Bohu Otci a jeho lásce k těm, kteří Ježíše milují. V zdánlivé různorodosti citovaných biblických textů vidím oním pojítkem důraz na význam svědectví. Apoštol Pavel svědčí na Areopagu. Neváhá se postavit do prostředí, které je obsahu i povaze jeho víry velmi vzdálené. Jako nástroj používá to, co dané místo nabízí: prostor, na kterém může svobodně vyjadřovat to, co chce sdělit, a způsob mluvy, který je posluchačům známý a srozumitelný. Právě tyto dva momenty mohou být i pro nás inspirativní: Pavel se nechce selektovat, oddělit, odříznout od světa, který mu není nakloněn, nejde cestou exkluzivní – uzavřené zbožnosti, která samu sebe považuje za nejcennější poklad, který je nutný před světem uchránit. Takovým byli v té době například židovští Esséni – uzavřené klášterní bratrstvo, které rezignovalo na jakoukoliv spojitost se světem, který nazřeli jako špatný. Obdobu toho v široké škále odstínů není problém najít i v současné podobě církve. Je to tendence ohraničit své území vůči světu,

kteřý nám není přátelsky nakloněn. Může to být například snaha uzavřít se mezi zdí svého kostela, své církve, svého náboženství a z toho zdánlivého bezpečí ustrašeně pozorovat okolní svět s očekáváním, do jaké katastrofy se řítí. Nic z toho Pavel nečiní. Jde a postaví se doprostřed Areopagu. Využije možnosti, kterou ten „nepřátelský“, bezbožný, pohanský svět nabízí a použije jeho prostředky, jeho mluvu, jeho obraznost. Nezamlčí však – a to je podstatné, obsah své víry v Krista jako toho, který byl vzkříšen z mrtvých. Nebojí se o tom hovořit, ačkoliv ví, že právě tím mnohé z posluchačů ztratí. Ze strany některých úzkostných křesťanů však i on mohl být pokárán, že se příliš zapletl, že měl zůstat ve svém prostředí a u své navyklé mluvy. Proč chodit na Areopag, proč používat jazyk a výrazivo, které není tak úplně vlastní? Proto, troufám si odpovědět za apoštola Pavla, aby získal alespoň pár. A jejich jména v závěru konec konců také zazní: Dionysios a Damaris. Kdyby nikdo jiný, tak pro ty dva měla Pavlova námaha smysl. Získal je ne na svou stranu, ale na stranu Krista, kterého neváhal vynést z chrámového prostředí a postavit doprostřed athénské Areopagu. Nebál se svědčit o naději, kterou od Krista obdržel. A o tom je i převážná část biblického svědectví z 3. kapitoly 1. listu Petrova: povzbuzení pro nás křesťany, nebát se za všech okolností vydávat svědectví o naději, nehledět na prostředí: které je více a které méně příznivé. V soudobé společnosti jsme se stále více dostáváme do podobné situace, jako Pavel uprostřed athénské Areopagu. Dnešní globalizovaný svět se

víc a víc podobá myšlenkovému tržišti názorů, zkušeností, náboženství a životních přesvědčení, kde mnozí mohou vystoupit, aby v plné svobodě druhým sdělovali své zkušenosti a postoje. Často to je za cenu pohrdání, posměchu, nezájmu, ale když po vynaloženém úsilí zůstanou alespoň dva, nebo i jeden, mělo naše snažení význam. Druhá již řečená linie v apoštolském listu o Ježíšově zvěstování duchům ve vězení se také týká svědectví. Je to svědectví samotného Spasitele světa. Kristus i ve smrti, ba i v pekle, jak říká Apoštolské vyznání víry, hovoří o naději, vyvádí vězně na svobodu. I v tom největším útisku stále zůstává naděje, stále je přítomné východisko. A jeho zdroj nám přibližuje evangelista Jan: je jím poznána, přijatá a prožitá Boží láska. Ta láska, kterou křesťané prožili a prožívají ve vztahu s Kristem. Z ní pramení nový vztah k Bohu, druhým lidem i k sobě samotnému. Slíbený Duch Přímluvyce má potom moc udržet ty, kteří uvěřili, v této lásce. On zároveň dává člověku moc i sílu vydávat svědectví tam, kde bychom to jenom z vlastních sil sotva dokázali. Prosme tedy o milost účinného svědectví, aby nám Bůh ukázal, které místo je našim Areopagem, aby nás na něm naučil mluvit a bude-li to jeho vůle, aby závěr naší snahy dosvědčil Vzkříšeného Krista korunoval přítomností alespoň jedné ženy jménem Damaris či Dionysia.

Amen

*Kázání o V. neděli po Velikonocích
29.5.2011 v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA ČERVENEC

3.7.	neděle	8 hod.	bohoslužba	slouží D. Tonzar - biskup pražský
10.7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
16.-23.7.	sobota-sobota		sborová dovolená I. SK, chata: Šaštín Gazárka, okr. Myjava, SK	
17. 7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží L. Čmerda
24.7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
31.7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl

FARÁŘ ODPOVÍDÁ

V kolika letech jste se rozhodl být farářem?

- v 18ti letech.

Baví vás tato práce?

- ano, nedokážu si představit, že bych dělal práci, která by mě nebavila.

Kdy pracujete?

- farář nemá kromě úředních hodin na faře pevnou pracovní dobu. To však znamená, že pracuje téměř neustále.

Co jste musel udělat, abyste byl farářem?

- uvěřit v Pána Boha, nechat se pokřtít, udělat maturitu, vystudovat Teologickou fakultu a získat od církve pověření ke službě kněze.

Za koho se farář modlí nejvíc?

- za toho, kdo to nejvíc potřebuje.

Kdy se farář modlí?

- třeba při bohoslužbě, ale také kdykoliv jindy. Např. večer děkujeme Pánu Bohu za uplynulý den, před jídlem za všechny dary, které od něho máme...

Říkáte někdy mši?

- říkám ji pokaždé, když sloužím bohoslužby (a některé části nejenom říkám, ale i zpívám).

Jakou školu jste musel vystudovat?

- vysokou školu teologickou.

Máte tu práci rád?

- moc.

Je to těžký?

- je. Někdy k neunesení.

Jak dlouho děláte faráře?

- farářem jsem 14 let, předtím jsem byl dva roky kazatelem.

Na otázky dětí ZŠ Londýnská odpovídal David Frýdl (pokračování příště).

HISTORIE SOCIÁLNÍ PRÁCE V CÍRKVI ČESKOSLOVENSKÉ II.

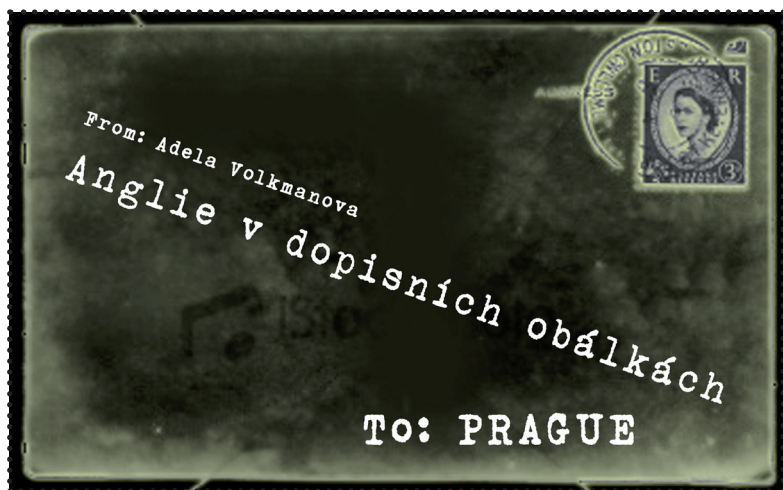
SESTERSKÁ SDRUŽENÍ

Nejprve tedy v ČČS vznikla tzv. Sesterská sdružení, sdružující ženy a dívky věnující se charitativní a osvětové činnosti. V roce 1921 bylo ustaveno Ústředí sesterských sdružení a v každé obci pak měla vzniknout podružná organizace sester, která spadala do kompetence rady starších. Z dobročinných aktivit patřily mezi ty nejčastější vánoční nadílky chudým dětem zahrnující i šatstvo atd., chudé a podvyživené děti se vypravovaly na letní kolonie nebo k příslušníkům naší církve žijícím na venkově. Cestovné hradilo sdružení. Těm nejpotřebnějším dětem prostředkovala přijetí do léčebných ústavů a zotavenen. S chudými dětmi se docházelo k lékaři a obstarávaly se jim léky. Navštěvovali se bratři a sestry v nemocnicích a chudobincích aj. Dále pak sdružení organizovala dětské akademie a slavnosti, výlety, zábavy, plesy, divadelní představení, přednášky.

CHARITATIVNÍ ODBORY

V některých sborech se tato sdružení chtěla vymykat radám starších a proto byl později při každé radě starších zřízen tzv. odbor charitativní, měl vlastní finanční prostředky spravované pokladnou náboženské obce; místní sesterská sdružení zanikla. Náplň těchto odborů byla podobná těm, které organizovaly sesterská sdružení. Aktivně vyhledávat a mít v evidenci sociálně slabé příslušníky místní náboženské obce, pomáhat jim, spolupracovat s veřejnými institucemi sociální péče. Akce těchto odborů se konaly většinou ve veřejných prostorách a v divadlech, sokolovnách, restauracích i jinde. Největší a neaktivnější sdružení v Praze na Vinohradech ve své výroční zprávě uvádí i takové činnosti jako např. pracovní hodinky pro ženy, kde se vyučovalo ručním pracím, chudé ženy si zde mohly leccos ušít a obchodníci z naší církve pak výrobky nabízeli, peníze z toho šly na sociální aktivity. Dále pak byl založen úsporný spolek Včelka, kam mohli věřící ukládat vklady, které jim byly před Vánocemi vypláceny a úroky ponechány sociálnímu odboru. Byly uspořádány ošetrovatelské kurzy. Péče o tuberkulosní děti, péče o zestárlé, nezaměstnané členy. Odbor se snažil obstarat byty v podnájmech nebo zdarma pro ty, kdo měli problémy s bydlením. Nemocní byli ošetřováni a navštěvováni buď doma nebo v nemocnicích a potřeby k ošetření si sestry opatřovaly většinou z vlastních prostředků. Služebným děvčatům z venkova odbor zajišťoval slušná místa v Praze u našich věřících. Dále byla poskytována pomoc ruským uprchlíkům a emigrantským rodinám. Postiženým se vyplácela podpora, chudým se vypravoval pohřeb. Ve spolupráci s dalšími sociálními organizacemi byly v rámci mléčné akce zajištěny měsíční vychovávací prostředky pro děti nemanželské a otcem opuštěné. Finance se získávaly zejména členskými příspěvky 6 Kč ročně, dále dary, odkazy členů, státní subvencí 500 Kč ročně, výtěžky z aktivit např. z divadelních představení. Z konkrétních aktivit dalších sborů jen ty nejzajímavější: v roce 1922 odbor v Praze Nuslích založil tzv. vybavovací fond. Členem mohl být náš věřící. Když dívky dosáhly 20ti let a chlápci 22ti let bylo jim vyplaceno tolik korun, kolik bylo členů. Zápisné přitom bylo 5kč a při vybavení složil každý 1 Kč. Fond byl založen proto, aby se mladým lidem usnadnil první kroky do samostatného života.

*Adela Frýdlová
pokračování příště*

dopis XII.

Tento čtvrtek při kolejních bohoslužbách bylo moc dobré kázání – z proroka Izajáše 49, 1 - 6 o tom, jak Bůh z nás učinil šíp a pak nás skryl ve svém toulci. To je naše situace. Bůh nás ukryl v teologickém semináři, ale budeme ho muset opustit jako šíp opustí toulec, aby naplnil své poslání. Měli bychom této doby využít k duchovnímu růstu, ale musíme ho opustit (a doletět do Prahy).

Nedávno jsem také uvažovala nad tátovou básní Prst: „Každý má na ruce své Desatero...“ Tato výborná metafora mě přivedla na myšlenku, že vlastně celý člověk se stává smlouvou, kterou s ním Bůh uzavírá. Člověk se skládá ze dvou polovin, ze dvou desek (vertikálně taženou linií), které Bůh vytesal jako originál a srdce je jedno – spojuje obě poloviny jako svorka (dvě stránky dohromady), spojuje nás s druhými lidmi (oddělené dvě stránky do jedné knihy) a spojuje nás s Bohem (stránky se stávají živými, neboť nesou v sobě slovo Boží). Je zajímavé i zábavné pozorovat lidi jako desky Boží smlouvy. Otevřené či zavřené, právě dokončené nebo historické exempláře, v barevném provedení nebo černobílé. Ale všechny stejně vzácné a nenahraditelné.

...Píšete, že se mi narodil synovec. Ze jména Kryštof mám radost. Jak symbolické. Christoforos – nositel Krista – a narodil se právě na Štědrý den. Já se mu stala tetičkou v Anglii, ale on mně ochráncem, patronem cestujících. Věřím, že až ve svém životě ponese Krista ve svém srdci, sám bude Kristem nesen.

...Uvědomuji si čím dál víc, jak je Cambridge moc holandská. Je úplně plochá, skoro každý zde jezdí na kole, jsou zde mosty, řeka po níž může plout, úzké domečky starobylého data.

...Nyní k vašemu dopisu. Moc děkuji za přiložené články, zvláště ten o kosmetických

předsevzetích. Jak jsem už psala, v angličtině je krásné vyjádření v Žalmu 42: „The God is the health of my countenance“ (doslovně přeloženo jako: Hospodin je zdravím mé tváře). Když nyní stojím každé ráno před zrcadlem, připomínám si ona slova a neberu řasenku, tužku a make up zas až tolik vážně. Ne můj make up, ale můj Bůh je zdravím mé tváře. No a ve vašem článku je psáno: „za nejjemnější způsob odlíčení považuji čistící chléb, který šetrně odstraní odumřelé buňky a navíc pleť dobře okysličuje.“ Nikdy předtím jsem neslyšela o čistícím chlebu, ale uvedeme-li tato slova do souvislosti s Žalmem 42: čistící chléb jako chléb přijímaný při večeři Páně, který šetrně (vzal na sebe naše nepravosti), odstraní odumřelé – minulé hříchy, nejjemnějším způsobem (za nás trpěl, abychom my mohli žít), a navíc okysličuje pleť (Bůh jako Duch – ve Starém zákoně je duch a dech jedním slovem).

...Apoštol Pavel v 2 Kor 10,11 píše „Jak se projevujeme slovy svých dopisů, když jsme daleko od vás, tak se ukážeme svými činy, až budeme u vás.“ Snad Pán dovolí a tato slova budou moci platit i o mně.

Vaše Adela

V pátek 24. června již počtvrté navštívil cyklus komponovaných večerů v našem sboru renomovaný znalec pražské architektury pan Zdeněk Lukeš. Po předchozích přednáškách o architektuře secesní Prahy, významných stavbách I. republiky a architektuře socialistického realismu přišla tentokrát ke slovu pražská sakrální architektura. Poutavé vyprávění o významných stavbách sloužících církevním účelům doplnil br. farář Frýdl duchovní úvahou na dané téma.

MAJÁK

Jedním z mnoha mých dětských snů byla představa, že až vyrostu, stanu se strážcem majáku. Nejlépe „na konci světa“, protože tak se jmenoval jeden z posledních románů mého nejoblíbenějšího spisovatele dětského věku Julese Verna: být strážcem „majáku na konci světa“, udávat světlem rozsvíceným v pravý čas ten správný směr lodím plujícím rozbouřeným mořem. Pravděpodobnost, že by se tento sen stal skutečností byla v mých podmínkách prakticky nulová. Země, která nemá moře, logicky též nemá profesi, která by s ním takto úzce souvisela. Alespoň nevím o žádném z Čechů, který by se kdy tímto povoláním

živil. Když jsem se s touto dávnou touhou svěřil svým starším dětem, dostalo se mi překvapivé odpovědi, které je člověk schopen zase jen v dětském věku: „ale tati, tobě to přeci Pán Bůh splnil. Jsi farářem v kostele, který má věž jako maják.“ Tak jsem byl pomocí svých dětí přiveden na myšlenku, která moji dětskou představu spojila s mým skutečným povoláním ve věku dospělém a zároveň mi posloužila jako odrazovým můstek i pro tuto duchovní promluvu na večeru o pražských sakrálních stavbách. Samozřejmě mi nejsou známy všechny a do takových podrobností a detailů, jak o nich dokáže hovořit Zdeněk Lukeš, není mi též známo ani řádově, jaký je počet církevních staveb v naší metropoli, nicméně nevím v Praze o kostele, který by tak jako Husův sbor ve Vršovicích měl svoji věž koncipovanou do podoby majáku, nebo chcete-li lodní lucerny, jak je tomu právě u svatostánku, ve kterém jsem ustanoveným farářem. Jak jsem se dověděl z archivních materiálů, byla prosklená část věže tohoto kostela kdysi zevnitř nasvěcována, takže skutečně v noci zářila do prostoru ne nepodobná pozičnímu světlu, které má být druhým ukazatelem správného směru. To světlo na věži husitského kostela navíc muselo být barevné, protože původní skla ve věži byla alespoň v některých částech provedena v národních barvách. V dochovaných plánech kostela od architekta Karla Truksy je myšlenka svítící věže zřetelně znázorněna už ve fázi schvalovacích plánů pro Státní regulační komisi. A jak jsem již říkal na prvním večeru se Zdeňkem Lukešem zde v Husově sboru před čtyřmi lety, vypráví se, že autorem myšlenky věže jako majáku je Pavel Janák, architekt par excellence, který to s věžemi opravdu uměl, jak dokládá jeho realizace zvonice pro sousední Husův sbor na Vinohradech. A tak snad díky jeho přátelské výpomoci mají i vršovičtí na svém nízkém horizontu o jednu zajímavou věž více, byť ve srovnání s věží Svatého Václava od Janákova kolegy Gočára je na výšku poloviční. A mně se tak díky pánům architektům mohl naplnit dětský sen o tom, stát se strážcem majáku.

Když svoji úvahu s jejím zacílením na povahu a význam chrámové stavby mám přenést do roviny duchovní, nelze se nezmínit o zásadní změně, která přišla s praxí křesťanské církve prvního století, která se dialogicky a apologeticky vymezovala vůči tehdejšímu pojetí židovskému. V židovství totiž představoval chrám centrum - středisko kultu. V podobě Jeruzalémského chrámu si nesl tento prostor jedinečné postavení v rámci náboženství jako celku. Chrám v Jeruzalémě nejprve s v něm umístěnou truhlou smlouvy a deskami Desatera, posléze bez nich s prázdnou svatyní, byl jeden. Nestavěly se jeho kopie, židovské synagogy nebyly „malými chrámy“ - zmenšeninami či nápodobou Chrámu

v Jeruzalémě. Sloužily jako místa, kde se vyučoval Zákon, byly tedy v našem chápání více školami, nežli kostely. Bohoslužba s její obětní částí se odehrávala pouze v Chrámu jeruzalémském. Jak čteme v evangeliích, Ježíš a jeho učedníci přicházeli s tímto jedinečným chrámem často do kontaktu. Čteme o disputaci, kterou zde měl dvanáctiletý Ježíš se znalci Zákona. Z chrámového nádvoří vyhání později ten samý Ježíš směnárníky a prodavače obětních zvířat, v jeho sloupoví prochází a vyučuje zástupy, modlí se. Jeho vztah k Chrámu je kladný, nicméně ne výhradní co se týče autority a uplatnění duchovní praxe. Ježíš hovoří o konci Chrámu, o jeho limitované existenci, která bude posléze nahrazena něčím novým. Když se tak stane, nejprve v příchodu církve jako společenství Ježíšových vyznavačů, kteří se scházejí, aniž by potřebovali nějaký zvláštní sakrální prostor a posléze v dějinném zničení Jeruzalémského chrámu v roce 70 po Kristu, ze kterého zůstane jen část jeho západní zdi, dnes lidově označované jako zeď nářků, není překvapením, že nově a dynamicky se utvářející duchovní společenství křesťanů nepotřebuje na prvním místě pro svůj růst zvláštní sakrální stavbu, chrám či kostel, ale potřebuje nadšená a hořící srdce svých věřících. Postavit si „svůj kostel“, jak to známe z doby pozdější až do dnešních dnů něco z této horlivosti pro Krista paradoxně ubírá v tom, že oním „postavením si“ kostela vyjadřuje církev a její věřící své zabydlení se a zakotvení v tomto světě. Když takový nový kostel stojí, většinou k nadšenému ohlasu těch, kteří se v něm scházejí, mohou mít zase tito problém, jak vybalancovat svoji víru za jeho zdmi. Jak to, co načerpali v kostele, vynést a uplatnit mimo něj. Jak světlo zde získané ukázat ostatním. Jak nezůstat jenom u úkolu střežit maják, ale sám se stát světlem pro ostatní. A tak i církev se znovu a znovu musí rozpomínat na slova svého prvního mučedníka pro víru v Krista Štěpána, který citoval Izajáše, že Bohu nelze vystavět chrám, ve kterém by přebýval, neboť všechno co je, je dílem jeho stvořitelských rukou, ale že ti, kdo do chrámů vstupují, sami se ve víře mají stát chrámem a příbytkem Božím pro druhé i sobě samotným; těmi, kteří odtud svou víru skrze konkrétní skutky po malých částech předávají ostatním, třeba těm, kteří ještě odvalu přijít do některých z chrámů postavených lidskýma rukama ještě nenalezli.

David Frýdl

David našel u Boha milost a prosil, aby směl vyhledat místo, kde by přebýval Bůh Jakobův. Ale teprve Šalomoun vystavěl Bohu chrám. Avšak Nejvyšší nepřebývá v chrámech, vystavených lidskýma rukama, jak praví prorok: „Mým trůnem

je nebe a země podnoží mých nohou! Jaký chrám mi můžete vystavět, praví Hospodin, a je vůbec místo, kde bych mohl spočinout? Což to všechno nestvořila má ruka?“

Sk 7, 46-50

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce ČČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

Helena Zezulková (1954)

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

David Frýdl (1974) – farář

Jakub Pešek (1982)

Šárka Hájková (1950)

VYBRANÉ ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 17. 6. 2011

Jednotliví členové rady starších prezentovali své představy, jakým směrem by se měla ubírat NO v průběhu následujících pěti let.

Posledním návrhem z vizí na příštích 5 let bylo určení kostelních sbírek na konkrétní účely. Doposud jsou kostelní sbírky součástí příjmů rozpočtu NO. Konkrétní účel, se kterým by se účastníci bohoslužeb mohli ztotožnit, by mohl mít dvojí přínos: větší finanční výběr a lepší pocit přispívajících. Tento návrh byl jednomyslně schválen. V tomto roce rozpočet ještě počítá s příjmy z kostelních sbírek, a proto letos budou sbírky určeny na účely, které měly být původně taktéž uhrazeny z rozpočtu, konkrétně na projekt Adopce na dálku. V příštím roce budou sbírky fungovat tak, že RS určí účel a cílovou částku, a kostelní sbírka na tento účel bude trvat tak dlouho, dokud se nevybere cílová částka. Tento způsob byl zvolen proto, aby se každou neděli neposílaly na různé účely neúměrně malé částky.

RS schválila prodloužení nájemní smlouvy manželům Peškovým v bytě ve sníženém přízemí za stávajících podmínek na 2 roky. RS schválila prodloužení nájemní smlouvy panu Doupovci v bytě v 1. patře za stávajících podmínek na 1 rok. Přemysl Franc nemá zájem o prodloužení nájemní smlouvy v ubytovně a jeho pokoj tak bude nabídnut k pronájmu za stejnou cenu na internetu. Sl. Rýznarová ukončí nájemní smlouvu v ubytovně výpovědí a pokoj č. 1 tak bude volný od listopadu. Architekt D. Vávra vystavil fakturu za projektovou dokumentaci, kterou RS schválila.

Sedadla do divadla Mana – NO dostala nabídku od sboru CČE v Písku na odkoupení historických dřevěných sedadel v ceně 500 Kč za kus, celková cena 50.000 Kč. RS kupní smlouvu schválila.

Dvě varianty podlahy v prostoru divadla Mana – zachovat rovnou podlahu (a tím i multifunkčnost prostoru), nebo obnovit šikmou podlahu. RS schválila druhou variantu (šikmou plochu). Edward Tomas si odveze z divadla Mana techniku, o níž jednala RS na minulé schůzi. O osvětlení v divadle se bude dále jednat.

Zapsal Jakub Pešek.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církev čs. husitské v Praze Vršovících. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.